

Enes. Naar siden eller længere, ligesaa lidt som til de Stridigheder, der nu finde Sted eller til dem, der, som enhver Theolog kan see, under Tidens Omkiftelser forestaae — dertil har jeg ikke taget Hensyn; men jeg har taget Hensyn til det naturlige Onske og den Trang, som altid har fundet Sted; og et levende Vidnesbyrd om, at en saadan Trang er tilstede, har jeg ikke troet at burde skaffe tilveie, ved rundt om i Landet at samle Underskrifter paa Andragender i den Retning. Dette levende Vidnesbyrd ere derimod Alle vi, som her stemme for dette Forslag, thi vi stemme ikke for vore egne Personer alene, men vi stemme først og fremmest paa vore Bølgers Vegne. Det er altsaa kun af Hensyn til Sagen selv, uafhængigt af alt Saadant, at jeg har filltet dette Forslag, og jeg ønsker, at Enhver maa betragte Sagen upartisk i sin sande og rene Skikkelse. At der virkelig er en saadan Trang tilstede, det er Noget, som Enhver maa indrømme og føle. Det er dog latterligt, at der skulde behøves Ansøgninger om Bevillinger i saa Henseende o. s. v. om Ting, der ere saa aldeles naturlige. Det er forunderligt, at man kan ønske saadant unyttigt og besværligt Skriveri paa en Tid, hvor mange vigtige Sagers Afgjørelse forestaaer, hvor Skriveriet og Papirmassen forøges Naar for Naar i Contoirerne og Archiverne o. s. v., paa en Tid, hvor man skulde synes, at vedkommende administrative Embedsmænd havde mere end nok at gjøre med vigtige Sager og kunde anvende Tiden bedre, end til at udstede Bevilling paa Bevilling og forårsage de underordnede Embedsmænd Uleilighed med Sager, som falde saa ganske naturligt af sig selv. Jeg er saaledes gaaet ud fra, at det er en naturlig

Trang, man her bør tilfredsstille, og en naturlig Ret, som man bør fyldestgjøre, og det er paa den Maade, jeg ønsker dette Forslag betragtet. Jeg skal ikke videre indlade mig her paa Betænkkeligheds Betænkkeligheder, men i al Korthed herved anbefale mit Forslag til det ærede Thing. Jeg skylder kun endnu den ærede Minister en ubetydelig Oplysning. Det er ikke min Hensigt at indlade mig paa en theologisk Disput heri Thinget, men den Sigelse, som den ærede Minister fremsførte mod mig ved forrige Behandling, kan jeg ikke lade gaae upaataalt hen. Han sagde nemlig, at mit oprindelige Forslag, og mit daværende Minoritetsvotum, lugtede noget af Catholicisme. Jeg maa i saa Henseende gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at dette i Grunden er en stor Roes; thi catholsk betyder ikke Andet paa Dansk, end almindelig kristelig: Lutherisk-Catholsk, det skulle vi Allesammen være, baade den ærede Minister og jeg. Det er altsaa en stor Roes, som den høitærede Minister ydede mig; thi Ordet catholsk findes i den 3die Troesartikel, som vi bekfende, da der jo staaer i den oprindelige Grundtext: den catholske Kirke. Naar man altsaa siger, at mit Forslag lugter lidt af Catholicisme, saa er det mig en stor Gæde; thi det viser, at det er den oprindelige og almindelige kristelige Anskuelse, den lutherisk-catholske, jeg hylder, og at jeg staaer paa den samme Grund, som Reformatorerne stode paa. Det er vel saa, at der ogsaa gives Romersk-Catholske, og det var maaskee dertil, at den ærede Minister sigtede, men imod denne Benævnelse maa jeg protestere; thi mit Forslag er ikke mere catholsk end Alt, hvad der er oprindeligt kristeligt.